Temps Ordinari - Dotzè diumenge

Per Administrador el dg., 21/06/2009 - 09:00

Jb 38,1.8-11
2Co 5,14-17
Mc 4,35-41

Déu queda lluny Els pobles antics definien la divinitat com quelcom que fa tremolar (*tremendum)* i alhora atrau *(fascinans)*. Per a la nostra cultura d'avui, aquesta divinitat queda ja lluny. Ens atrauen i ens fan tremolar altres coses, com ara el progrés tècnic impressionant o el futur del planeta. El símbol del mar -que es repeteix a les lectures d'avui- ens pot ajudar a cercar Déu allà on és, allà on se'l troba. El llibre de Job, que forma part de la col·lecció simbòlica-sapiencial, expressa molt bé aquesta recerca que ens toca fer avui als creients, en mig d'aquesta atmosfera post-moderna d'agnosticisme i/o increença. El fons del mar és la imatge bíblica del caos i del nihilisme, de tot allò que ens desborda, del problema del mal que té mil cares i les que hi anem afegint: l'abisme de la desigualtat Nord-Sud, guerres, barbàrie, destrucció... Davant d'això, és cert que Déu queda lluny o almenys ens ho sembla. Però una veu interior - la que va sentir Job - ens diu: *"Fins aquí, mar, et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones".* Quan ens venen els dubtes, davant de tanta indiferència religiosa, hem d'acceptar que "la fe -com deia molt bé el cardenal Newman- és la capacitat de suportar dubtes". Ni ens estranyem ni ens esverem. La fe és valentia, mentre la indiferència és covardia, un fugir de la recerca honesta pel sentit de la vida. Podem ser creients, agnòstics o ateus, però avui a tots en cal ser honestos amb la realitat i amb nosaltres mateixos. No deixar que el mal tingui l' última paraula, aquesta és la nostra fe.**Déu és gratuït***"L'amor que Crist ens té, ens obliga",* diu sant Pau, ens obliga a fiar-nos de Déu que ens ha estimat primer. "Dios es gratuito, pero no supérfluo", era el títol d'un llibre de González-Ruiz, aquell canonge andalús dels anys 60 (que llegíem a les barricades del maig del 68). Ens obliga a no mirar-nos el melic, sinó a mirar el món amb els ulls dels que encara no han nascut, a mirar el món amb la mirada de Déu perquè *"*aquells *qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou".* Ens obliga a ficar-nos de ple en la transformació de la realitat tan grisa i inhumana que ens envolta, començant per nosaltres mateixos. No visquem, doncs, només per nosaltres mateixos, sinó pels que vindran. La fe és un èxode i ho és encara més en un canvi d'època com el que ens ha tocat viure, en tots els àmbits: polític, econòmic, cultural, religiós i eclesial.**Déu és a prop** Aquella estampa de l'Església, com una barca de salvació, plena de mitres i tiares que dirigien, amb remers del poble fidel, i unes onades a punt d'enfonsar-la, ja no ens serveix perquè hi falta Jesús. L'Evangeli que hem escoltat ens diu que Jesús sempre el tenim al nostre costat, encara que adormit i en silenci, perquè es fia del nostre treball per *"passar a l'altra riba"* de la cultura actual, on s'hi juga el futur del món. No tanquem el Déu gratuït i necessari a les interpretacions que ja no diuen res a la cultura d'avui perquè no les entén, més que no pas perquè no les vol entendre. *"¿Per què sou tan porucs? ¿encara no teniu fe?"* deia als deixebles i ens diu avui a nosaltres. "Les joies i esperances, tristeses i angoixes dels homes d'avui, dels pobres sobretot i de tots els que sofreixen són també les joies i esperances, les tristeses i angoixes dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no hagi de trobar eco en els seus cors" *(Gaudium et Spes, 1)* diu el Concili Vaticà II, del qual celebrem el 50è aniversari de la seva convocatòria. ¿Tenim aquesta fe? ¿O encara som porucs?En temps de canvis profunds, l'Església, si no vol naufragar, ha d'estar disposada, hem d'estar disposats, a canvis profunds, a tirar per la borda el llast de segles que avui no ens és necessari. Només ens cal, això sí, una adhesió cada vegada més ferma a la persona de Jesús ressuscitat i una confiança cada vegada més fonda a la seva paraula.A Joan XXIII, el papa bo, que tot el món va plorar -creients i no creients- li agradava comparar l'Església amb la font que hi ha al mig de la plaça dels pobles, on tothom hi troba sempre aigua fresca....

ETIQUETES
CREACIÓ NOVA NOVETAT GRATUÏTAT DUBTA INCREENÇA CAOS MAL BARCA DÉU PROPER POR